

ни, и азъ съ собственитѣ си рѣцѣ го хвърлихъ въ рѣката. Кълня се съ твойтъ санъ, съ твоята свѣтлостъ, че говоря правдата, и за доказателство полагамъ прѣдъ твоитѣ стѣпи знаковетѣ на неговото вѣйводство, дадени нему отъ комитета.

Той тури на пода прѣдъ нашата златната медаль и писмата, а самъ се пострѣ на земята, лижеше съ языка и цѣлуваше съ устата си праха изъ-подъ неговитѣ крака.

— Стани, человекѣ, и говори истината както до сега. Знаешъ ли всичкитѣ които бѣхъ въ четата изъ мойтъ санджакъ?

— Зная.

— Плѣнника прѣчете всичкитѣ убити, а послѣ захвана да казва имената и прѣкоритѣ на такива люде, които никога въ българската земя не сж живѣли и въ България не сж били. Думитѣ се лѣяха у него като рѣка, безъ спиране и запъване, а писаритѣ бързаха да ги записватъ като стенографи.

Великий паша се усмихваше.

— Съгрѣшилъ, но человекъ добръ, нищо не скрива, всичко казва.

Него дълго и за всичко го распитваха; той все разказваше.

Послѣ пристѣпиха къмъ распита на другитѣ плѣнни; тия упорно мълчахъ, безъ да се глѣда на блѣсканията на запгитѣ, нито на заплашванията и псувнятѣ на нашата; само нѣкои отъ тѣхъ произнесоха: не зная.

Великий паша ги прѣчете, помисли и рече:

— Тия седемнадесетъ тутакси да се обѣсятъ по всичкитѣ улици на Свящовъ, а този, койго говореше истината, да се доведе въ Русчукъ. Джиферъ-ага ще го вземе съ себе си. Като се обърна къмъ плѣнникъ, пашата попита:

— Познавашъ ли ти русчукскитѣ чорбаджи?

— Познавамъ свѣтлий паша!

— Ще видимъ. Може би ще ти испрося помилване; само говори истината.

Никой не продума нито дума, макаръ тамъ и да